

A Fővárosi Ítéltábla a ... jogtanácsos (címe) által képviselt felperes neve (címe, iktatószám...) felperesnek dr. Kövesdi Balázs ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2015. július 7. napján kelt 32.G.40.064/2015/7. számú ítéletével szemben a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az ... (a továbbiakban: társaság, cég vagy adós) 2010. október 1-jén került bejegyzésre a cégjegyzékbe. A társaság 2012. május 19-től 2015. január 6-ig állt kényszertörlési eljárás alatt, majd 2015. január 6-án került sor hivatalból történő törlésére.

A cég képviselője és egyedüli tagja megalakulásától kezdődően 2011. november 7-ig **V. S.**, 2011. november 17-től kezdődően a cég törléséig pedig az alperes volt.

A társaság ...országból származó vegyi árú forgalmazásával foglalkozott 2011 májusáig, utána tevékenységet nem fejtett ki.

A társaság a megalakulásától kezdődően nem tett eleget a beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének.

A társasággal szemben a felperes (**felperes**) 2013. szeptember 26-án rendelt el adóvégrehajtást, amely nem vezetett eredményre. A felperes felé fennálló 65.244.000 forint összegű adótartozás kielégítetlen maradt, az adófizetési kötelezettség elmaradása, illetve a cég hivatalból való törlése folytán.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az ... ki nem elégített 65.244.000 forint összegű adótartozásáért az alperes korlátlanul felel. Keresetét a cégnyilvánosságról, a bírósági

cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/B. §, a 118/C. § és a 117. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 123. § rendelkezéseire alapította.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érdemi ellenkérelmében vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét. Védekezését arra alapította, hogy az ügyvezetői tevékenysége és a társaság felperes felé fennálló adótartozásának keletkezése között nincs ok-okozati összefüggés. Állította, hogy ügyvezetői tisztségének ellátása során úgy járt el, ahogy az a vezető tisztségviselőtől elvárható, sem a felperesnek, sem másnak nem okozott kárt.

Előadta, hogy az ügyvezetői tisztsége keletkezésekor a társaságnak tartozása egyáltalán nem volt, ezt követően pedig tevékenységet nem fejtett ki, a tevékenység folytatásától a kényszersztörlési eljárás miatt 2012. április 26-a után eleve el volt tiltva. A működéstől való eltiltás tárgyában meghozott határozat hatálya alatt ügyvezetői jogosítványokat már nem gyakorolhatott és nem is gyakorolt.

Nem volt tartozása a társaságnak a kényszersztörlési eljárást elrendelő végzés meghozatalakor sem. Hitelezői tehát nem voltak a társaságnak, így hitelezői érdekek veszélyeztetéséről sem lehet szó.

Az adóhatóság 2014-ben állapította meg, hogy fennáll a perben érvényesített adótartozás, de ez 2011 novemberét, tehát az ügyvezetői tisztsége keletkezését megelőző időszakban keletkezett. Kiemelte, hogy a felperes a beszámoló közzétételének elmulasztása esetén is teljes mértékben tisztában lehetett a társaság mérlegadataival, mivel részére adóvizsgálat keretében a teljes főkönyvet átadta 2012 tavaszán.

Az elsőfokú bíróság a 2015. július 7-én kelt 32.G.40.064/2015/7. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy az alperesnek 15 nap alatt fizessen meg 25.400 forint perköltséget. Megállapította, hogy a kereseti illetéket az állam viseli.

Ítélete indokolásában az ... Minisztérium által működtetett elektronikus beszámolóportálról származó adatok alapján rögzítette, hogy a társaság sem az alperes ügyvezetése alatt, sem korábban nem helyezte letétbe, illetve nem tette közzé a számviteli beszámolóját. Kifejtette, hogy ennek cáfolatára nem alkalmas az alperes nagynénjének bankszámla kivonata, amelyről az ... Minisztérium részére 3.000 forint átutalására került sor 2012. február 22-én, mert mindez legfeljebb a közzétételi költségtérítés megfizetését tanúsíthatja, de nem jelenti a beszámoló tényleges letétbe helyezését. Figyelembe vette, hogy a Ctv. 118/B. § (4) bekezdésének második mondata szerint vélelmezni kell a hitelezői érdekek sérelmét abban az esetben, ha a vezető tisztségviselő a kényszersztörlés elrendelését megelőzően, vagy a kényszersztörlési eljárás alatt nem tett eleget a számviteli beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének. Kiemelte, hogy ez a vélelem azonban megdönthető.

Az elsőfokú bíróság idézte a Ctv. 118/B. § (1), (3) és (4) bekezdését, és az abban foglaltakra figyelemmel annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes követelése a keresetlevél M/2. mellékleteként csatolt folyószámla kivonat szerint 2015. március 20-án keletkezett, azt megelőzően az adós társaságnak a felperessel szemben tartozása nem volt, továbbá peradat arra nincs, hogy bármely más hitelezője lett volna, megállapítható, hogy vele szemben követelések nem voltak, így fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet sem állt fenn ezen időpontot megelőzően.

A Pp. 163. § (2) bekezdésének alapján való tényként fogadta el, hogy az alperes vezető tisztségviselői jogviszonyának keletkezése idején az adós társaságnak tartozása nem volt, a felperes utólag 2015-ben állapította meg azt, hogy az adósnak az alperes ügyvezetői tisztségét megelőző időszakból származóan adótartozásai vannak, az adós társaság nem végzett tevékenységet azt követően, hogy annak az alperes ügyvezetőjévé vált és így a kényszersztörlési eljárás elrendeléséig tartozásai sem keletkeztek.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes az ügyvezetői tisztség keletkezésekor nem is tudhatott a felperes követeléséről. Amikor arról tudomást szerezhetett, a társaság már el volt tiltva a működéstől, az alperesnek a Ctv. 118/B. § (4) bekezdése

szerint intézkedési kötelezettsége nem volt, így azt megszegni sem tudta. Az ügyvezetői tisztségének keletkezésétől a kényszertörlési eljárás megindításáig az alperes tehát nem tanú sitott olyan magatartást, amellyel ok-okozati összefüggésben a felperes követelésének kielégítése meghiúsult volna. Hangsúlyozta, hogy ennek ellenkezőjét a felperes sem állította, kizárólag a beszámoló letétbe helyezésének elmulasztására hivatkozott a keresetében. Ennek ténye és a felperes követelésének kielégítetlensége között azonban ok-okozati összefüggés nem állapítható meg, ezért a felperes keresetét elutasította.

A Pp. 78. §-a alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes perköltségének megtérítésére, melynek körében az alperes jogi képviselőjének ügyvédi munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a felperes személyes illetékmentessége folytán a kereseti illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet teljes megváltoztatásával a keresetének megfelelő érdemi döntés meghozatalát kérte.

Elismerte, hogy a 2011. első és második negyedévében végzett tevékenysége miatt keletkezett az adósnak 35.773.000 forint áfa, továbbá 17.886.000 forint adóbírság és 10.817.000 forint késedelmi pótlék tartozása. A keresetét a fellebbezési tárgyaláson leszállította és annak megállapítását kérte, hogy az alperes az adós 420.000 forint összegű ki nem elégített adótartozásáért tartozik korlátlan felelősséggel.

Érvelése szerint a Ctv. 118/B. § (1) bekezdésében meghatározott tényállás elemei megvalósultak, az alperes 2011. november 7-től a cég törléséig a társaság cégjegyzésre jogosult képviselője, illetőleg tagja volt. Ezt követően az alperesi társaságnak a fellebbezéshez csatolt határozatok alapján már 2012., 2013. években adótartozásai keletkeztek: 2012. június 18-án kelt határozataival 100.000 forint és 120.000 forint összegű, a 2013. január 17-én kelt határozatában 150.000 forint összegű mulasztási bírságot szabott ki a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség elmulasztása miatt, és a társaságnak 2012. augusztus 9-én 50.000 forint összegű illetékfizetési kötelezettsége vált esedékessé. Az alperes személyesen vette át a határozatokat, ellenük fellebbezést nem nyújtott be, így a mulasztási bírság adótartozások befizetése 2012. július 26-án esedékessé vált. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 2015. július 7-én megtartott tárgyaláson a felperes által indítványozott bizonyítást a korábbi adófolyószámok kivonatának csatolására vonatkozóan anélkül mellőzte, hogy ítéletében annak indokolását adta volna. Fellebbezéséhez mellékelte a 2012-2013. évi részletes adófolyószámok kivonatokat.

Hangsúlyozta, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet 2012. július 26-án bekövetkezett, ettől az időponttól kezdve a cég vezetője, az alperes előre látta, hogy a cég nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Hivatkozott e körben a Kúria 1/2011. (VI. 15.) Polgári Kollégiumi véleményének 3. pontjában kifejtettekre, amely szerint az adótartozás már akkor esedékessé válik, tehát az igény állapotába kerül, amikor az Art. 2. számú mellékletében írt időpontok eredménytelenül telnek el, az adózó önkéntes adóbevallási és befizetési kötelezettségét nem teljesíti. A Ctv. 118/B. § (3) bekezdésében definiált fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának igazolására hivatkozott az Art. 35. § (1) bekezdése alapján arra, hogy az adót az e törvényben vagy más törvényben meghatározott esedékességekor az köteles megfizetni, akit arra a jogszabály kötelez, a 37. § (1) és (2) bekezdései szerint pedig az adót e törvény mellékletében vagy törvényben előírt időpontban (esedékesség), az adóhatóság által megállapított adót - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - a határozat jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül kell megfizetni. Az adó megfizetésének időpontja az a nap, amikor az adózó belföldi fizetési számláját az azt vezető pénzforgalmi szolgáltató megterhelte, fizetési számlával nem rendelkező adózó esetében pedig az a nap, amikor az adót a pénzforgalmi szolgáltató vagy - ha jogszabály lehetővé teszi - az adóhatóság pénztárába befizették, illetve postára adták.

Minden más esetben az adó megfizetésének időpontja az a nap, amikor az adóhatóság számláján a befizetést jóváírják.

A felperes mint hitelező követelésének kielégítése a társaság adófizetési kötelezettségének elmulasztása, majd a társaság hivatalból történő törlése következtében meghíúsult. Az alperes magatartása és a követelés meghíúsulása között az ok-okozati összefüggés fennáll, tekintettel arra, hogy a kénysztörlési eljárás a cég törlésével befejeződött és a cég törlésére az alperes mulasztása miatt került sor. A felperesnek a cég megszűnése miatt, így a társasággal szemben semmilyen jogszabályi lehetősége nincs az adótartozás érvényesítésére.

Hangsúlyozta, az ügyvezetői tisztsége keletkezésekor az alperes arról tudomással bírt, hogy a társaság nem teljesítette valamennyi kötelezettségét és a mulasztásnak adójogi következményei lehetnek. Az alperesnek az üzletrész átruházás napján meg kellett volna győződnie arról, hogy a korábbi képviselő eleget tett-e a 2010. október 1-től december 31-ig terjedő időszakra vonatkozó beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének. Az alperes az ügyvezetésre vonatkozó megbízást úgy vállalta el, hogy elmulasztotta a cég vagyoni helyzetének áttekintését, tehát már ekkor sem a felelős vezető tisztségviselőktől elvárható, kellő körültekintéssel járt el.

Az alperesnek a Ctv. 118/B. § (4) bekezdése szerinti intézkedési - bevallási, illetve beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettsége a kénysztörlési eljárás alatt is volt, így azt is meg tudta szegni. Hivatkozott az Art. 33. §-ának (12) bekezdése alapján arra, hogy a kénysztörlési eljárás alatt álló adózók a tevékenységüket lezáró adóbevallást kötelesek benyújtani és azzal egyidejűleg teljesíteni kell a tevékenységet lezáró adóbevallás időszakát megelőző azon időszakra vonatkozó adóbevallási kötelezettségeket is, amelyek teljesítésének határideje a tevékenységet lezáró bevallás benyújtásakor még nem járt le. Álláspontja szerint amennyiben a kénysztörlési eljárás alatt pótolta volna a beszámoló letétbehelyezését és közzétételét, akkor a kénysztörlési eljárás megszüntetésére is sor kerülhetett volna. Kiemelte, hogy az alperes nem élt a Ctv. 87. §-ának (3) bekezdésében biztosított azon lehetőségével sem, hogy amennyiben a megszüntnek nyilvánító végzés jogerőre emelkedésének napja előtt pótolja a beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségét, akkor a cégbíróság a folyamatban lévő megszüntnek nyilvánításra irányuló eljárást megszünteti.

A folyamatban lévő adóellenőrzések nem mentesítették az alperest a beszámolóképzési kötelezettségének teljesítése alól. Az alperesnek lehetősége lett volna a könyvelési iratanyagokról fénymásolatot készíteni. Egyébként is 2012 tavaszán csupán az addig keletkezett könyvelési iratokat adta át a felperes részére az adóvizsgálat lefolytatása céljából. Előadta, hogy mindezek alapján a Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdése szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell, az alperes felelőssége ennek értelmében a kénysztörlési eljárásban bejelentett adótartozás erejéig fennáll a felperes mint hitelező kielégítetlenül maradt követelése erejéig. A törvényi vélelem kiterjed a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztére, és annak alapján meg kell állapítani a hitelezői érdekek sérelmének bekövetkeztét is, vélelmezni kell a hitelezői követelések kielégítésének meghíúsulását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Előadta, hogy az adós tartozásaiért a leszállított összegben sem tartozik felelősséggel, mivel az alperes már el volt tiltva a tevékenységtől akkor, amikor ezek a tartozások keletkeztek. Az adós társaság iratait átadta a felperesnek, ezért nem tartja megalapozottnak az eljárási jellegű mulasztási bírságokért való felelősségének megállapítására irányuló kereseti igény teljesítését.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Ctv. 118/C. §-át az egyes törvényeknek az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggő

módosításáról szóló 2013. évi CCLII. törvény (Módtv.) 112. §-ának (44) bekezdése iktatta be 2014. július 1. napjától kezdődően, és e jogszabállyal került sor a Ctv. 118/A. §-ának (1)-(3) bekezdésében foglalt rendelkezések módosítására is. A Módtv. 191. §-ának (5) bekezdése alapján a kényszertörlési eljárás és az ahhoz kapcsolódó tagi, vezető tisztségviselői felelősségi szabályok 2014. július 1-jén léptek hatályba. A Módtv. hatályba léptető rendelkezései nem tartalmazzák, hogy ezek a folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazandók lennének, ezért a jelen ügyben a Ctv. 118/C. §-a nem irányadó.

A Módtv. hatályba léptető rendelkezéseinek ez a jogértelmezése van összhangban a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. §-a (1) bekezdésével is, amely a vezető tisztségviselői felelősségi szabályokra vonatkozó új Ctv. szabályok időbeli alkalmazhatóságára is irányadó.

A Módtv. 111. §-ának (51) bekezdésével beiktatott Ctv. 131/F. §-ának (2) bekezdése átmeneti rendelkezésként a cégbíróság feladatává tette, hogy a 2014. július 1-jén folyamatban lévő kényszertörlési eljárásokban a kényszertörlési eljárás lezárásáról szóló végzésben a céggel szemben bejelentett követelések jogosultjait, valamint a követelések és a fellelhető vagyon összesített valószínűsíthető mértékét is feltüntesse.

Az ... kényszertörlési eljárásának lezárásáról hozott Cgt.... számú végzésben - az akkor hatályos törvényi rendelkezésnek megfelelően - a céggel szemben bejelentett követelések jogosultjai, valamint a követelések mértéke nem került feltüntetésre, és annak indokolása kizárólag arra tért ki, hogy a céggel szemben követelés bejelentésére került sor, a cég vagyonára vonatkozóan azonban nem merült fel adat, vagyon nem lelhető fel.

A következőkes bírői gyakorlat szerint a keresettel érvényesíteni kívánt jog kizárólag a kényszertörlési eljárás során, annak befejezése előtt követelését bejelentő hitelezőt illeti meg.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte a keresetösségi jog körében annak bizonyítása, hogy az alperes felelősségének megállapítását olyan követelés alapján kéri, amelynek bejelentésére a kényszertörlési eljárás lezárásáig sor került.

Az 1/2014. (VI.30.) PK vélemény 6. pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság által e körben elmulasztott tájékoztatást a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint pótolta.

A felperes bizonyítási indítványára beszerzett és a jelen peres eljárás részévé tett törvényességi felügyeleti eljárásban és a kényszertörlési eljárás során keletkezett Cgt.... számú és a Cgt.... számú cégiratok alapján a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes a kényszertörlési eljárás lezárása előtt bejelentette azt a követelését, amelyre az alperes felelősségének megállapítását kérte a keresetében.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, hogy a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése alapján az ügyvezető nem a fizetéseképtelenséggel bekövetkező helyzet bekövetkezéséért, illetve az azt előidéző rossz gazdasági döntésért felel, így nincs jelentősége annak, hogy ez a helyzet miért következett be, jelentőséggel a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja és az ezt követően tanúsított ügyvezetői magatartás, valamint az ezzel a magatartással összefüggésben kielégítetlenül maradó hitelezői követelés bír. Az azt megelőző időszakra a felperes keresetében állított mulasztás vizsgálatot nem igényelt, a jogszabályi rendelkezések kizárták az alperes felelősségének megállapítását. A fenyegető fizetéseképtelenség fennállása alatt a vezető tisztségviselőnek a hitelezői érdekeket szolgálva kell gazdálkodnia. E gazdálkodási elv betartásának

kötelezettsége az ügyvezetőnél addig áll fenn, amíg a cégnél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet.

A felperes megalapozottan állította, hogy a kényszersztörési eljárás alatt is eleget kell tennie a társaságnak az éves beszámoló külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési kötelezettségének.

A jelen perben alkalmazandó 2012. március 1-től 2012. június 19-ig hatályos Ctv. 118/B. § (4) bekezdésének második mondata értelmében a hitelezői érdekek sérelmére vonatkozó törvényi vélelem nem áll fenn abban az esetben, ha a vezető tisztségviselő a kényszersztörési eljárás alatt mulasztja el az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének teljesítését. A Ctv. 118/B. § (4) bekezdésének második mondata szerint vélelmezni a hitelezői érdekek sérelmét abban az esetben kell, amennyiben a vezető tisztségviselő a cég megszűntnek nyilvánítását megelőzően nem tett eleget az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 98. § (3) bekezdés a), c), d) pontja szerinti beszámoló-készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét.

Az elsőfokú bíróság azt is helyesen tartotta szem előtt, hogy a felperes kereseti tényállítása szerint az alperes kizárólag a beszámoló letétbe helyezési kötelezettsége elmulasztásával sértette meg a hitelezői érdekeket és ezáltal hiúsította meg a hitelező felperes követelésének kielégítését. A lezállított kereset ténybeli alapja szerint a beszámoló letétbe helyezési kötelezettség elmulasztására figyelemmel kiszabott és 2012. július 26-án esedékes bíróság, mint felperesi követelés kielégítését hiúsította meg az alperes azzal, hogy a cég kényszersztörése miatt a követelése behajthatatlanná vált, pedig a beszámoló letétbe helyezésének pótlása esetén a cég tovább működhetett volna.

A céget megszűntnek nyilvánító és a társaság kényszersztörését elrendelő Cgt..../2. számú végzés 2012. május 19-én jogerőre emelkedett, ezért az alperes a Ctv. 87. §-ának (3) bekezdésében biztosított, a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség utólagos teljesítésével már nem érhetne volna el a kényszersztörési eljárás megszüntetését. A Ctv. 87. §-ának (3) bekezdése alapján a cégbíróság a folyamatban lévő, a cég megszűntnek nyilvánítására irányuló eljárást szünteti meg, amennyiben a cég a megszűntnek nyilvánító végzés jogerőre emelkedésének napja előtt pótolja a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségét, de a már megindult kényszersztörési eljárást nem szüntetheti meg a Ctv. 116. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezés értelmében.

Az előbbieken kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság a felperes által a keresetben előadottak érdemi vizsgálatának eredményeként helyesen jutott arra a jogi álláspontra, hogy a 2012. július 26-án esedékes követelés kielégítése nem azzal összefüggésben hiúsult meg, hogy azt követően az alperes mint vezető tisztségviselő nem teljesítette a beszámoló letétbe helyezésére vonatkozó kötelezettségét, hanem azért, mert a cég vagyonnal nem rendelkezett.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - az indokolás részbeni kiegészítésével és megváltoztatásával - az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a felperest az alperesnél a jogi képviselő munkadíjában felmerült 15.000 forint + áfa összegű másodfokú perköltésének megfizetésére, amelynek mértékét az R. 3. § (3) és (5) bekezdése alapján a kifejtett tevékenységgel arányosan

határozta meg a meg nem határozható pertárgyértékre is figyelemmel a 4/A. § (1) bekezdése szerint áfával növelten. A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 48.000 forintn fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. § alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. április 13.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Pusztai Anita s.k.. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő